

I Tidens Løb fandt der i Praksis Ændring Sted i Reglerne for Snekastningsbyrdens Fordeling, idet man derved ligeledes tog de snekastningspligtiges økonomiske Evne i Betragtning og ved Fordelingen tillige benyttede Hartkornet som Fordelingsgrundlag, saaledes at Folkeholdet nærmest angav Maksimumsgrænsen for den enkeltes Snekastningsydelse. Endvidere ændredes efterhaanden selve den Maade, paa hvilken Snekastningen udførtes, idet man i Stedet for at lade denne udføre ved Fordeling af bestemte Vejstrækninger gik over til at lade Arbejdet foretage efter Omgang.

Lov af 30. December 1858 om Snekastningsarbejdet foretager en væsentlig Forandring af Reglementet af 1799's Regler om Snekastningsbyrdens Fordeling, medens Reglementet iøvrigt forblev uændret, saaledes at der som hidtil efter dette og gældende Praksis saavel paa Landet som i Købstæderne kun skulde foretages Snekastning paa de nuværende offentlige Veje, Landevejene og Bivejene samt i Købstæderne foruden Bivejene der tillige Landevejsstrækningerne og Landevejsgaderne, men derimod ikke Købstædernes andre Gader og Veje, de egentlige Købstadgader. Loven af 1858 fastsatte, at Arbejdets Fordeling paa Landet fremtidig skulde ske efter et af Amtsraadet for større eller mindre Kredse i Amtsraadsdistriktet efter forudgaaende Konference med Sogneforstanderskaberne affattet Regulativ, hvorved Hartkornets Størrelse, Assuranceværdien af Bygninger, for saa vidt der af disse svares Bygningsafgift, og den Bedrift, der føres i Bygningerne, saavel som Folkeholdet skulde lægges til Grund for Fordelingen. Loven indeholdt dog ikke nærmere Regler om, efter hvilke Hensyn og i hvilket Forhold de for Byrdens Fordeling afgørende Faktorer, altsaa Hartkorn, Assuranceværdi, Bedrift, Folkehold m. v., skulde tages i Betragtning, men overlod Kommunalbestyrelserne Afgørelsen heraf, hvorfor man i de forskellige Amtsraadskredse kom til at følge uensartede Regler. For Købstædernes Vedkommende foreskrev Loven, at det ovennævnte pligtige Snekastningsarbejde, saafremt det ikke udførtes efter Akkord for Kæmmerkassens Regning, skulde paahvile samtlige Beboere, der holdt egen Dug og Disk eller drev selvstændigt Erhverv. I et over de snekastningspligtige af Kommunalbestyrelsen affattet Regulativ skulde det bestemmes, i hvilket Forhold og i hvilke Omgange Arbejdet skulde fordeles, ved hvilken Fordeling de vedkommendes Grundskyld, Hartkorn, Folkehold, Næring og øvrige Lejlighed skulde tages i Betragtning.

Efterhaanden medførte Udviklingen paa Landet, at de gældende Bestemmelser blev vanskelige at anvende i Praksis, og Ulemperne blev i høj Grad forøget ved, at den ved Reglementet af 1799 foreskrevne Ordning — Fordeling af Vejene til de snekastningspligtige efter Vejparter — uden nogensinde udtrykkeligt at være ophævet, i Praksis var blevet afløst af en Fordeling, ved hvilken hver enkelt snekastningspligtig ansattes til Ydelse af et vist Mandskab. Da der saaledes stadig opstod Tvivl om Betingelserne for Snekastning overhovedet og om, hvorledes Reglerne i Reglementet af 1799 skulde indordnes i hele Systemet, blev efter flere forgæves Forsøg paa at faa Snekastningsloven revideret den nugældende Lov om Snekastning omsider gennemført i 1891. Denne Lov har med de Ændringer, som skete i 1904 i Anledning af Skattelovene af 15. Maj 1903, hvorefter Loven optryktes som Lov Nr. 96 af 22. April 1904 om Snekastning, været gældende uforandret siden da. Den fastsætter, at Snekastningen paa Landet som Regel skal ske ved Naturalarbejde efter en Fordeling paa Ejere og Brugere af faste Ejendomme enten i Forhold til den Værdi, hvortil disse er ansat til Betaling af Ejendomsskyld til Kommunen, eller til de paagældendes Folkehold. I Købstæder kan Kommunalbestyrelsen for saa vidt angaar de Veje, for hvis Vedkommende Kommunen er pligtig at sørge for Snekastningen, nemlig Landevejsstrækninger, Landevejsgader og Biveje, eller med andre Ord de Veje, paa hvilke de hidtil har skullet foretage Snekastning, efter eget Valg lade Snekastningen finde Sted for Kommunekassens Regning efter afholdt Licitation, Akkord